

Το τι πιστεύουν οι άλλοι
για σένα δεν είναι δική σου δουλειά.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...μη

Γράφω αυτές τις γραμμές πριν αρχίσω το μακρινό ταξίδι στην πατρίδα και επειδή ό,τι θυμάται ο καθένας χαίρεται, σαν χείμαρρος έρχονται στο νου οι αναμνήσεις από το παρελθόν, όταν μερικούς μήνες πριν συμπληρώσω είκοσι χρόνια ζωής επισκέφθηκα για πρώτη φορά την Ελλάδα το καλοκαίρι του 1955.

Ήταν η αρχή μιας ιστορίας αγάπης που άσβεστη συνεχίζεται μέχρι σήμερα και η προσδοκία ότι σε μερικές ώρες θα ξαναπερπατήσω στα ιερά χώματα είναι μια από τις σπάνιες στιγμές της ζωής που λέμε "ευτυχισμένες".

Στην Ελλάδα δεν έχω ούτε μια σπιθαμή γης, ούτε ένα τούβλο που να θεωρώ δικό μου, μήτε πατέρα, μάνα και αδελφό ν' αγωνιούν για την επιστροφή μου, ούτε θα με περιμένει στο αεροδρόμιο ένας λόχος συγγενών και φίλων για να με καλωσορίσουν. Όμως ξέρω ότι με περιμένει ο Ιερός Βράχος να τον επισκεφθώ και ν' αγγίξω μ' ευλάβεια τα αριστουργήματα φτιαγμένα από τα χέρια των προγόνων μου.

Μέχρι το 1955 Ελλάδα ήξερα, Ελλάδα άκουα, Ελλάδα διάβαζα, Ελλάδα ζωγράφιζα, αλλά Ελλάδα δεν ήξερα, όμως όταν το καράβι που με μετέφερε μπήκε στα νερά της ο Ποσειδώνας γαλήνεψε το διαβόητο Κρητικό Πέλαγος για να το περάσω απολαμβάνοντας τις σκιές των νησιών που το ένα μετά το άλλο έβγαιναν μέσα από τη θά-

λασσα για να με υποδεχτούν.

Όταν έφτασα στον Πειραιά ήμουν ήδη φορτισμένος συναισθηματικά καθώς το ταξί περνούσε τους δρόμους όπου όλα ήταν ελληνικά: οι πινακίδες στα καταστή-

κι της ζωής μου από έναν πλανώδιο σουβλατζή έξω από το Ναυτικό Νοσοκομείο, πήγαμε στην Καστέλλα, στο τότε Τουρκολίμανο και τα... Λεμονάδικα. όμως εγώ είχα άλλα σχέδια.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥ Η γνωριμία μου με την πατρίδα

ματα που δεν είχαν ούτε έναν λατινικό ή αραβικό χαρακτήρα, οι φωνές στα ελληνικά, τα ελληνόπουλα να παίζουν χαρούμενα ήταν για μένα μια πανδαισία και ένωθα όλα τα όνειρά μου να γίνεται πραγματικότητα μπροστά στα μάτια μου.

Ήμουν φιλοξενούμενος μιας οικογένειας φίλων από την Αίγυπτο που είχαν παλιννοστήσει μετά τον πόλεμο οι οποίοι ζούσαν στο Πασαλιμάνι και τα παιδιά τους σχεδόν αμέσως άρχισαν να μου δείχνουν τα αξιοθέατα του "Περαία". Ανεβήκαμε μέχρι την Καλλιόπη και έφαγα το πιο νόστιμο σουβλά-

Αυτοπομονούσα να πάω στην Αθήνα που με τραβούσε σαν τον μαγνήτη και η διαδρομή με τον ηλεκτρικό μου φάνηκε ατέλειωτη, μέχρι που βγήκα από το σταθμό και γυρνώντας το κεφάλι μου έμεινα άναυδος από το θέαμα της Ακρόπολης.

Κανένα βιβλίο, κανένας καθηγητής, καμιά φωτογραφία δεν με είχε προετοιμάσει γι' αυτή την εικόνα. Ασφαλώς είχα επισκεφθεί τις Πυραμίδες και στην Αλεξάνδρεια είχαμε αρχαία των Πτολεμαίων, αλλά ποτέ δεν δάκρυσα στη θέα τους.

Δεν είμαι αυτό που λένε Ελλη-

ναρας, δεν υποτιμώ τους άλλους πολιτισμούς, ούτε πιστεύω πως οι άλλοι λαοί είναι "βάρβαροι" επειδή δεν είναι Έλληνες. Σέβομαι τη λατρεία για τους δικούς τους πολιτισμούς που μπορώ να εκτιμήσω και να απολαύσω επειδή ο οικουμενικός πολιτισμός δεν πρέπει να έχει σύνορα και οι συγκρίσεις είναι ανόητες, αν όχι και ρατσιστικές.

Ο ελληνικός πολιτισμός ανήκει στον κόσμο και αφού οποιαδήποτε ημέρα του χρόνου στην Ακρόπολη βρίσκονται περισσότεροι ξένοι από Έλληνες, γιατί να μη νιώθουμε υπερήφανοι για τα επιτεύγματα των προγόνων μας;

Αλλά αν η Ακρόπολη είναι το στέμμα πάνω από την Αθήνα, αυτή η βάρβαρη, ακόφωτη κακάσχημη πόλη έχει κερδίσει για πάντα την καρδιά μου. Διαφωνώ μ' αυτούς που βιάζονται να την εγκαταλείψουν επειδή προτιμούν τις ειδυλλιακές ομορφιές της ελληνικής επαρχίας, στα βουνά και τα νησιά της. Όμως για όσους κάνουν τον κόπο να τη γνωρίσουν, είναι πολλά τα θέλητρα της Αθήνας κρυμμένα πίσω από τη βαβούρα, την πολυκοσμία και τα σκουπίδια της, αν αγαπάς τα βιβλία, το θέατρο, την μουσική και πολιτιστικές εκδηλώσεις υψηλού επιπέδου.

Η Αθήνα είναι σαν την ψυχή του Έλληνα με το καλό πρόσωπο, αλλά αντίθεση και ανοργάνωτη, γι' αυτό ίσως με γοητεύει...

* Μακελλιο

Μακελλιο στους δρόμους το εορταστικό "μεγάλο" Σαββατοκύριακο που πέρασε και ούτε εμφύλιο να είχαμε με τόσα θύματα. Θρηνούμε δικαιολογημένα τους νεκρούς στρατιώτες μας στο Αφγανιστάν και ήδη ακούγονται προτάσεις για την αποχώρηση των στρατευμάτων μας απ' εκεί, αλλά τί μπορούμε να κάνουμε για να σταματήσει η αιματοχυσία στους δρόμους μας;

Αν ήταν τρομοκράτες οι μακελλάρηδες οδηγοί θα τους είχαμε στήσει στα τρία μέτρα ή τουλάχιστον θα τους κλείναμε για πολλά χρόνια στη φυλακή. Αλλά το μακελλιο στους δρόμους δεν θα σταματήσει με ήπια μέτρα, την αφαίρεση της άδειας οδήγησης και ένα πρόστιμο για τους μεθύστακες και ραλίστες οδηγούς.

Οι νομοθέτες πρέπει να αντιμετωπίσουν το ποτό και την ταχύτητα σαν εγκληματικές ενέργειες που θα τιμωρούνται με την ανάλογη σκληρότητα. Οι ανεγκεφαλοι δεν καταλαβαίνουν από προειδοποιήσεις και νοθεσίες και όπου δεν πίπτει λόγος θα πρέπει να πίπτει ράβδος.

Αυτοί που οδηγούν μεθυσμένοι ή με μεγάλες ταχύτητες θα πρέπει να τιμωρούνται σαν εγκληματίες ακόμη και αν δεν έχουν προκαλέσει δυστύχημα για να προλάβουμε το κακό.

* Αποχαιρετιστήρια

Συγκινητική ήταν η ανταπόκριση των ακροατών της εκπομπής "Επικαιρότητα παντού και πάντα" στο 2MM, όταν ο διευθυντής του σταθμού, Γιάννης Μεράβουλου, ανακοίνωσε το ταξίδι μου με τον Γιώργο Μεσσάρη στην Ελλάδα. Κυριολεκτικά άναψε το τηλεφωνικό κέντρο από τηλεφωνήματα των ακροατών με τις ευχές τους, ακόμη και μετά που έληξε η εκπομπή.

Τους ευχαριστούμε όλους και τους τους αγαπάμε επειδή σ' αυτούς οφείλεται η επιτυχία της εκπομπής, γι' αυτό θα συνεχίσουμε την παρουσία μας και από την Ελλάδα.

* Καλό!

Συναντούνται δυο φίλοι μετά από πολλά

Καλωσορίζουμε τον Γιώργο Μεσσάρη

Ίσως δεν το έχετε καταλάβει ακόμη επειδή πολλά γίνονται στο παρασκήνιο, αλλά ο "Κόσμος" έχει μπει σε τροχιά προόδου με νέους ιδιοκτήτες, τον Σπύρο Χαραλάμπους, τον Δημήτρη Ζώρα και τον Νίκο Θεοδορακόπουλο, με νέο διευθυντή τον Παναγιώτη Νικολάου και με νέα γραφεία στα οποία θα εγκατασταθεί στο εγγύς μέλλον, αλλά και την επιστροφή του Γιώργου Μεσσάρη στις σελίδες της εφημερίδας μας την προσεχή Τρίτη, ύστερα από δέκα χρόνια απουσίας περίπου. Εκτός από άλλα καθήκοντα, ο Γιώργος θα αρθρογραφεί από την αγαπημένη του Κεφαλλονιά.

Θα υπάρξουν και άλλες σημαντικές αλλαγές που θα ανακοινώσει εν καιρώ ο Παναγιώτης Νικολάου, γι' αυτό σάς υπενθυμίζω αυτά που έγραφα πριν μερικούς μήνες όταν κάποιιοι μετά Χριστόν προφήτες πρόβλεπαν το τέλος τού... "Κόσμου"!

Η επιστροφή του Μεσσάρη στην οικογένεια της εφημερίδας μας έχει ιδιαίτερη σημασία για μένα, επειδή αυτός είναι η αιτία που βρίσκομαι στη σελίδα 11 όταν μου πρόσφερε εργασία τον Οκτώβριο 1989. Γι' αυτό, όσοι διαφωνείτε με την παρουσία μου και τα γραπτά μου, τα παράπονά σας στον Γιώργο!

Για τους καινούργιους αναγνώστες μας αναφέρω ότι ο Γιώργος Μεσσάρης ήταν διευθυντής - αρχισυντάκτης της εφημερίδας μας για πολλά χρόνια, μέχρι που παραιτήθηκε το 2000 για να εργαστεί στην ραδιοφωνία SBS.

Όπου και αν εργάστηκε ο Γιώργος άφησε το στίγμα του με την ευσυνειδησία και τον επαγγελματισμό του, γι' αυτό χαιρετίζουμε την επιστροφή του σαν ακόμη μια θετική εξέλιξη στην μελλοντική πορεία του "Κόσμου" που μόνο ανοδική μπορεί να είναι.

χρόνια:

- Τι κάνεις ρε Γιώργο; Πώς περνάς;

- Άστα ρε φίλε, πέθανε ο πατέρας μου.

- Ο πατέρας σου; Ένας τόσο υγιής άνθρωπος; Πώς; Δε μπορώ να το πιστέψω! Για πες μου τι έγινε;

- Να μωρέ, είχε χαλάσει η λάμπα της κουζίνας και ανέβηκε στην καρέκλα να την αλλάξει... Ξαφνικά όμως ήρθε το ρεύμα.

- Α, καλά, άσε μη μου πεις, κατάλαβα! Τον τίναξε το ρεύμα;

- Όχι! Έτσι όπως ήταν ζαλισμένος, έπεσε και χτύπησε το κεφάλι του στην γωνία του τραπεζιού.

- Α, καλά, άσε μη μου πεις, κατάλαβα! Έμεινε στον τόπο;

- Όχι! Έτσι όπως ήταν ζαλισμένος, πήγε και έ-

χωσε το κεφάλι του μέσα στην τηλεόραση.

- Α, καλά, άσε μη μου πεις, κατάλαβα! Τον έκαψε ζωντανό η τηλεόραση!

- Όχι! Έτσι όπως πολύ ήταν ζαλισμένος πήγε και έπεσε μέσα στα τζάμια του μπαλκονιού.

- Α, καλά, άσε, μη μου πεις! Τον πετσόκοψαν τα τζάμια.

- Όχι!

- Ε, καλά τότε πως πέθανε;

- Ε, στο τέλος, τον πυροβόλησε η μάνα μου, για να μη μας διαλύσει το σπίτι...

Ακόμη ένα:

-Τι κοινό έχουν μια χελώνα που έχει ένα ρολόι δεμένο στην πλάτη με μια

παρθένα;

-Και οι δυο δεν βλέπουν την ώρα!